

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund ändras så att utanför lagens tillämpningsområde faller framför allt sådana samfund inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater som faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och som de facto bedriver ekonomisk verksamhet där. Målet är att ändra lagen så att den motsvarar praxis i Europeiska gemenskapernas domstol. Definitionen av bassamfund föreslås bli ändrad så att ett utländskt samfunds fasta driftställe i en stat med låg skattebörda under vissa förutsättningar jämföras med ett utländskt bas-

samfund. Genom förordning av finansministeriet ska det enligt förslaget föreskrivas om de skatteavtalsstater utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet där nivån på samfundsbeskattningen inte motsvarar den finländska nivån. I lagen föreslås dessutom preciseringar som gäller skattepliktig inkomst, avdrag av förlust och avräkning av utländsk skatt.

Lagen avses träda i kraft vid ingången av 2009. Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2009. I fråga om vissa fasta driftställen tillämpas lagen emellertid först vid beskattningen för 2015.

INNEHÅLL

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1
INNEHÅLL	2
MOTIVERING	3
1 Nuläge och föreslagna ändringar	3
2 Propositionens konsekvenser	10
3 Beredningen av propositionen.....	10
4 Ikraftträdande	10
LAGFÖRSLAG	11
om ändring av lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund	11
BILAGA	14
PARALLELLTEXT	14
om ändring av lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund	14

MOTIVERING

1 Nuläge och föreslagna ändringar

Genom lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994), bassamfundslagen, försöker man förhindra att bassamfund som bildats i stater med låg skatt utnyttjas för att kringgå den finländska beskattningen. Kringgående av skatt enligt bassamfundslagen kan ske genom att ett inhemskt samfund, en fysisk person eller ett dödsbo på konstgjord väg flyttar vinsten från Finland, där den har realiserats, till en annan stat med låg skatt. Den skattskyldige kan t.ex. bilda ett bolag i staten och göra affärstransaktioner vars huvudsakliga syfte är att överföra vinsten. Skattelagstiftningen om utländska bassamfund är ett viktigt redskap i kampen mot skadlig skattekonkurrens. Lagstiftningen är ett internationellt godtagbart förfarande som används i stor utsträckning inom både Europeiska unionens medlemsstater och t.ex. medlemsstaterna inom organisationen för ekonomiskt samarbete och utveckling (OECD). Bassamfundslagstiftningen är ett viktigt och fungerande hjälpmedel i staternas åtgärder mot skattebedrägerier och kringgående av skatt, och tillsvidare har man inte kunnat föreslå något beaktansvärt alternativ till denna lagstiftning. Ett bevis på att denna lagstiftning är nödvändig och ändamålsenlig är t.ex. att OECD i sitt arbete mot skadlig skattekonkurrens har uppmanat de stater som fortfarande saknar bassamfundslagstiftning att vidta åtgärder för att skapa sådan lagstiftning. Kommissionen har i sitt meddelande KOM(2007) 785 slutlig ansett att bassamfundsbeskattning ett nyttigt tillägg till bestämmelser om internprissättning och hemvistbestämmelser, med vilket man kan bekämpa artificiella typer av skatteplanering dvs. avledning av vinster till bassamfund.

Enligt bassamfundslagen kan sådana i Finland bosatta delägare i dessa samfund beskattas för sin andel av det utländska bassamfundets inkomst oberoende av om samfundet delar ut vinst till delägarna eller inte. Enligt 2 § i bassamfundslagen avses med ett utländskt bassamfund ett sådant utländskt dottersamfund i vilket i Finland allmänt skattskyldiga

har bestämmanderätten och för vilket den verkliga nivån på inkomstbeskattningen i samfundets hemviststat är lägre än 3/5 av beskattningsnivån i Finland. Utifrån den nuvarande samfundsskattesatsen på 26 procent motsvarar detta en faktisk beskattning på 15,6 procent. Lagen tillämpas dock inte på samfund vars inkomst enligt utredning har influtit av industriell produktionsverksamhet, därmed jämförbar annan produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som samfundet bedrivit i hemviststaten eller av sådan försäljnings- eller marknadsföringsverksamhet som bedrivits där och som omedelbart tjänar ovan nämnda funktioner och som huvudsakligen riktar sig till samfundets hemviststats område. Lagen tillämpas inte på inkomster som huvudsakligen har inkommit av prestationer som betalats av ett samfund med hemvist i denna stat, som hör till samma koncern och som bedriver industriell produktionsverksamhet där. Lagen tillämpas inte heller i fall då det utländska samfundet har bildats i en stat med vilken Finland har ett gällande avtal för att undvika dubbelbeskattning, om samfundet enligt avtalet ska anses ha hemvist i denna stat och avtalet tillämpas på inkomst som samfundet erhåller. Då förutsätts emellertid att samfund är skyldiga att på sin inkomst betala skatt, som inte i väsentlig grad avviker från den skatt som samfundet betalar för sin inkomst i Finland, och att samfundet inte har dragit nytta av lagstiftningen om särskilda skattelättnader i denna stat. Särskilda skattelättnader kan inte med lika grunder användas av alla företag som är verksamma inom en region av samfundets hemvist. Som särskilda skattelättnader betraktas territoriella lättnader som gynnar vissa företag, eller som medges endast företag i en bransch eller administrativa förfaranden som grundar sig på prövning.

I bassamfundslagen finns inga bestämmelser om jämställande av fasta driftställen med bassamfund. Enligt högsta förvaltningsdomstolens rättspraxis är bassamfundslagen för närvarande inte alltid tillämplig på koncernarrangemang där ett finskt bolags utländska dotterbolag har registrerats i en stat med vil-

ken Finland har ingått ett skatteavtal och där nivån på beskattningen motsvarar den finländska nivån, men då dotterbolaget har ett fast driftställe i en stat med låg beskattning (HFD 2583/2000). I fallet beskattades en del av det fasta driftställets inkomst i samfundets hemviststat. Bedrivande av motsvarande verksamhet i bolagsform under samma omständigheter kan däremot leda till att bassamfundslagstiftningen tillämpas. Skatteavtalet mellan dotterbolagets och det fasta driftställets hemviststater kan leda till att det fasta driftställets inkomst i praktiken inte alls beskattas. Detta kan uppmuntra företag att kanalisera vinster, som annars skulle beskattas i Finland, till ett sådant fast driftställe. Avsikten är att tillämpningen av bassamfundslagen på ett utländskt samfunds fasta driftställe beläget annorstäders än i dess hemviststat eller i Finland skulle granskas separat då det fasta driftställets inkomst inte har beskattats i samfundets hemviststat. Bestämmelsens konstruktion skulle motsvara i huvuddrag regelverket som är i kraft i Sverige.

Det föreslås att till lagens 2 § fogas ett nytt moment enligt vilket sådana utländska samfunds fasta driftställen utomlands som är belägna i en annan stat än det utländska samfundet och vars inkomst inte beskattas i det utländska samfundets hemviststat ska jämföras med utländska bassamfund. Utgångspunkten är att bestämmelsen tillämpas då dubbelbeskattning avskaffas med befrielsemetoden mellan samfundets hemviststat och staten i vilken det fasta driftstället är beläget. Om lagens förutsättningar uppfylls, behandlas ett fast driftställe i Finland på samma sätt som ett samfund med hemvist i den stat där det fasta driftstället är beläget och tillämpningen av bassamfundslagen avgörs i fråga om det fasta driftstället självständigt i förhållande till samfundets huvudsakliga driftställe i en annan stat. Vid bedömningen av förutsättningarna att tillämpa lagen i förhållande till ett fast driftställe beaktas således bl.a. branschen för den verksamhet som det fasta driftstället bedriver samt specialbestämmelserna i 2 a §. Det är emellertid inte motiverat att behandla fasta driftställen som är belägna i Finland som bassamfund eftersom Finland i regel med stöd av sin interna lagstiftning och

sina skatteavtal har rätt att beskatta inkomster som kan anses höra till ett fast driftställe som är beläget här. För att undvika sådana omstruktureringar som medför kostnader föreslås för bestämmelsen en övergångsperiod under vilken redan existerande fasta driftställen, som uppfyller förutsättningarna för tillämpning av bestämmelsen, kan anpassas till lagens krav. Bestämmelsen om fasta driftställen tillämpas på utländska samfunds sådana fasta driftställen som existerade redan den 31 december 2007 först från och med den 1 januari 2015.

I lagens 2 § 2 mom. hänvisas till definitionen på en koncern i 1 kap. 3 § lagen om aktiebolag (743/1978). Efter stiftandet av författningen har en ny aktiebolagslag (612/2006) trätt i kraft. Lagrummet ändras så att det hänvisas till den motsvarande bestämmelsen i den i kraft varande aktiebolagslagen. Ytterligare förtydligas den finskspråkiga ordformen i lagens 2 § 2 mom. 2 punkt.

Vid behandlingen av lagändringen år 1998 konstaterade statsutskottet i sitt betänkande (StaUB 51/1998 rd) att samfundsskatten i en stat vid tillämpningen av lagens 2 § 4 mom. i genomsnitt ska vara lägre än 75 procent av den finländska samfundsskatten för att den ska anses vara avsevärt lägre än den finländska samfundsskatten. Att ett relationstal tas in i lagen förbättrar rättssäkerheten. Med anledning av detta föreslås i propositionen att nivån på samfundsbeskattningen i en skatteavtalsstat i väsentlig grad ska anses avvika från den skatt samfund betalar i Finland om beloppet av den skatt som samfunden de facto betalar i genomsnitt är lägre än 3/4 av nivån på den skatt som samfund i Finland betalar för sin inkomst. Enligt den nuvarande samfundsskattesatsen på 26 procent motsvarar detta en genomsnittlig skattebörda på 19,5 procent. Bestämmelsen ändrar inte på nuvarande praxis.

I skattestyrelsens anvisning av den 23 april 1999 (meddelande 3/1999) räknas de skatteavtalsstater upp där nivån på samfundsskatten avsevärt avviker från den skatt som samfund betalar för sin inkomst i Finland. Förteckningen har gjorts på basis av de uppgifter som stod till förfogande då anvisningen gavs och den har inte uppdaterats efter det. Förteckningen anger enbart riktlinjerna, vilket

kan försämra den skattskyldiges rättssäkerhet vid tillämpningen av lagen. Det är viktigt att den skattskyldige på förhand vet till vilka delar bestämmelserna i bassamfundslagen tillämpas på utländska samfund.

Ibland kan också andra orsaker än enbart undvikande av dubbelbeskattning bidra till att skatteavtal ingås. Bland Finlands skatteavtalsparter finns också stater där den allmänna samfundsskattenivån inte motsvarar nivån på samfundsskatten i Finland. Således är det nödvändigt att dela in skatteavtalsstaterna i två grupper utifrån om samfundsbeskattningen kan anses vara jämförbar med beskattningen i Finland. Uttrycket "avtal för undvikande av dubbelbeskattning" i lagen avser ett skatteavtal av samma omfattning som OECD:s modellskatteavtal. Det omfattar inte skatteavtal där det avtalas om andra skatter eller ansvar än sådana som är av betydelse för tillämpningen av bassamfundslagen. Det arbete för förhindrande av skadlig skattekonkurrens som utförs inom Europeiska unionen och bl.a. den uppförandekod för företagsbeskattning som Ecofinrådet godkände den 1 december 1997 kan anses vara ett tillräckligt bevis på medlemsstaternas gemensamma strävan att motverka skadlig skattekonkurrens. Således har det bedömts vara ändamålsenligt att EU-medlemsstaters allmänna samfundsskattesystem inte ska anses vara skadliga i den mening som bestämmelsen avser. Lagen kunde dock tillämpas på ett samfund med hemvist i en EU-medlemsstat, om det anses få nytta av särskilda skattelättnader och förutsättningarna i lagpropositionens 2 a § inte uppfylls.

Metoderna för att få information om utländska skattesystem har utvecklats avsevärt under de senaste tio åren. Detta möjliggör en effektiv uppföljning av ändringar i utländsk lagstiftning. Vid bedömningen av skattesystemet i en skatteavtalsstat fästs uppmärksamhet vid både den allmänna samfundsskattesatsen och särskilt skattebasen. Vid finansministeriet måste man bekanta sig med samfundsskattesystemen i nya skatteavtalsstater redan vid beredningen av skatteavtalet. Därför föreslås att det i fortsättningen genom förordning av finansministeriet ska föreskrivas om de skatteavtalsstater där skatten i väsentlig grad anses avvika från den skatt som

samfund betalar i Finland. Man har bedömt i finansministeriet att från de nuvarande skatteavtalsstaterna skulle, förordningen inkluderas Förenade arabemiraten, Barbados, Bosnien och Herzegovina, Georgien, Makedonien, Malaysia, Montenegro, Serbien, Singapore, Schweiz och Uzbekistan. Som bilaga till propositionen är ett utkast till finansministeriets förordning. Avsikten är att man i samband med revideringen av förordningen ska reservera en tillräcklig övergångstid för ikraftträdandet, så att näringslivet kan anpassa sig till eventuella förändringar som ändringar i utländsk skattelagstiftning kan föranleda.

Europeiska gemenskapens domstol har i mål C-196/04 (Cadbury Schweppes) prövat Storbritanniens bassamfundslagstiftning. Enligt domen i målet strider det mot etableringsfriheten att en medlemsstat hindrar en egen medborgare eller ett bolag som bildats enligt den egna lagstiftningen från att etablera sig i en annan medlemsstat. Med anledning av EG-domstolens avgörande kan bassamfundslagstiftningen inte tillämpas inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet om den verksamhet som bassamfundet bedriver uppfyller kännetecknen för genuin och faktisk ekonomisk verksamhet. I Storbritannien har bassamfundslagstiftningen förnyats till följd av domen. Ytterligare har man i Storbritannien begärt kommentar om fortsatt ändring av bassamfundslagstiftningen. Med anledning av domen från EG-domstolen är det uppenbart att också den finländska bassamfundslagstiftningen till viss del i strid med artiklarna 43 och 48 i EG-fördraget begränsar realiseringen av etableringsfriheten på medlemsstaternas område. Den etableringsfrihet som avses i artiklarna 43 och 48 i EG-fördraget är en rättighet enbart för medborgare och företag med hemvist inom Europeiska unionen och Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Den gäller alltså inte samfund som bildats i tredjeländer.

Förutsättningen för att bassamfundslagen ska kunna tillämpas endast på konstlade upplägg och fall av kringgående av skatt är att utanför lagens tillämpningsområde faller alla sådana utländska samfund som etablerat sig inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och som bedriver genuin och aktiv af-

färsverksamhet från ett driftställe i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Hittills har man strävat efter att bekräfta EG-domstolens linje genom Skattestyrelsens anvisning (696/37/2007) om tillämpning av bassamfundslagen. Med beaktande av ärendets art vore det skäl att föreskriva om saken på lagnivå.

Med anledning av EG-domstolens dom har förutom Storbritannien också flera andra europeiska stater vidtagit åtgärder för att förenhetliga bassamfundslagstiftningen med gemenskapsrätten. Exempelvis i Sverige har en ny bestämmelse trätt i kraft vid ingången av 2008 som begränsar tillämpningen av bassamfundsbestämmelserna till att inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet gälla endast konstlade upplägg inom bank, finansierings och försäkringsverksamhet. Huruvida verksamheten är konstlad bedöms utifrån objektiva kriterier som anges i lagen. Sveriges nya bestämmelse om fastställandet av genuin verksamhet motsvarar i huvudsak den föreslagna bestämmelsen i 2 a § i denna proposition. I Tyskland har problemet tills vidare lösts genom en administrativ anvisning vars innehåll till största delen motsvarar den lagändring som antagits i Sverige gällande fastställandet av genuin verksamhet. En översyn av bassamfundslagstiftning pågår i Tyskland.

Europeiska unionens medlemsstater har avtalat om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier genom rådets direktiv (77/799/EEG), det s.k. handräckningsdirektivet. Direktivet innehåller bestämmelser om bistånd och informationsutbyte mellan myndigheter. Med hjälp av dessa bestämmelser kan myndigheterna med lindrigare medel än bassamfundslagen ingripa i kringgående av skatt inom gemenskapen. Av EES-staterna har Finland ingått avtal om handräckning och informationsutbyte i skatteärenden med Norge och Island.

Enligt EG-domstolens vedertagna rättspraxis kan en inskränkning av etableringsfriheten vara tillåten om den kan motiveras med t.ex. tvingande hänsyn till allmänintresset. Inskränkningen får emellertid inte gå ut över vad som är nödvändigt för att uppnå bassamfundslagstiftningens syfte. Enligt nuvarande

praxis fastställs beskattningen enligt bassamfundslagen kategoriskt utifrån företagets verksamhet och skattebörd. Inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet kan detta åtminstone i viss mån anses vara en överdimensionerad metod i förhållande till det i sig godtagbara målet att hindra kringgående av skatt, så kraven enligt gemenskapsrättens proportionalitetsprincip uppfylls inte.

Liechtenstein är för närvarande den enda av EES-staterna med vilken Finland inte har något avtal om utbyte av skatteinformation mellan myndigheterna eller på vilken handräckningsdirektivet inte är tillämpligt. Skattemyndigheterna har därför inga medel att utreda omständigheterna kring samfund som etablerat sig i Liechtenstein eller att ingripa i kringgående av skatt via Liechtenstein. Skattemyndigheterna har inte heller möjlighet att kontrollera sådana uppgifter som en skattskyldig lämnat om ett liechtensteinskt samfunds verksamhet och etablering. Detta har inom EG-domstolens rättspraxis ansetts vara ett tillräckligt skäl att av ett tvingande allmänintresse, som hindrande av kringgående av skatt anses vara, inskränka på den etableringsfrihet som EG-fördraget garanterar.

Europeiska unionens medlemsstater har särskilda relationer till vissa regioner i medlemsstaterna samt till vissa länder och regioner utanför Europa på vilka också EG-fördraget delvis tillämpas. Dessa länder och regioner är inte parter i handräckningsdirektivet och utbyter vanligtvis inte heller information i samfundsskatteärenden med Finland. Inte heller de besittningar som lyder under Förenade konungarikets krona är enligt protokoll nr 3 till fördraget om Förenade konungarikets anslutning till EU medlemmar i Europeiska unionen även om de är en del av EU:s tullunion.

Finland har ingått skatteavtal med flera stater utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet där skattesystemen motsvarar det finländska skattesystemet och där målen för att motverka skadlig skattekonkurrens har godkänts. I skatteavtalen har man i regel avtalat om utbyte av skatteinformation mellan behöriga myndigheter i de avtalslutande staterna. I OECD:s modellskatteavtal som användes som modell för de skatteavtal som ingicks före 2005 har myndigheterna i de av-

talsslutande staterna emellertid rätt att bl.a. vägra lämna uppgifter i det fall att lämnandet av uppgifter strider mot statens interna lagstiftning. I många länder som stöder anonymitetsskydd förbjuder den interna lagstiftningen uttryckligen t.ex. utbyte av information om utlandsägda bolag oavsett skatteavtalet. Då har de finländska skattemyndigheterna, trots artikeln om informationsutbyte, inte någon egentlig möjlighet att av skattemyndigheterna i bassamfundets hemviststat få sådana väsentliga uppgifter som behövs för tillämpningen av bassamfundslagen och inte heller möjlighet att verifiera de uppgifter som den skattskyldige lämnat. Till den del de finländska skattemyndigheterna har möjlighet att av skattemyndigheterna i en skatteavtalsstat, som inte är nämnd i listan som kommer att anges i finansministeriets förordning, få sådana uppgifter om ett bassamfund och dess verksamhet som är nödvändiga för tillämpningen av bassamfundslagen, anses det vara ändamålsenligt att samfund som genuint har etablerat sig i skatteavtalsstaten och som faktiskt bedriver ekonomisk verksamhet där undantas från bassamfundslagens tillämpningsområde.

Det föreslås att till bassamfundslagen fogas en ny 2 a § enligt vilken lagen inte ska tillämpas på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i lagens 2 § 3 mom. 2 punkt. Förutsättningen för detta är att handräckningsdirektivet är tillämpligt på staten eller att man med den berörda staten har avtalat om sådant informationsutbyte i skattefrågor mellan myndigheterna vilket tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag. Vidare förutsätts att samfundet verkligen har etablerat sig i hemviststaten och verkligen bedriver ekonomisk verksamhet där. Bestämmelsen tillämpas för närvarande på alla stater inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, med undantag för Liechtenstein, samt i princip på alla skatteavtalsstater, med undantag för skatteavtalsstater nämnda i finansministeriets förordning. Bestämmelsen kan också tillämpas på Liechtenstein om Liechtenstein ingår ett avtal med

Finland som möjliggör informationsutbyte i skattefrågor mellan myndigheterna.

I nya 2 a § 2 mom. fastställs de objektiva kriterier, som kan kontrolleras av utomstående, utifrån vilka det utländska samfundets verkliga etablering och verksamhet bedöms. Europeiska gemenskapernas domstol har i sitt avgörande i mål C-196/04 (Cadbury Schweppes) bedömt kriterierna för verklig etablering och bedrivandet av faktisk verksamhet. Enligt domstolen ska bedömningen grundas på objektiva omständigheter som kan kontrolleras av utomstående, däribland i vilken grad bassamfundet existerar fysiskt i form av lokaler, personal och utrustning.

Huruvida den ekonomiska verksamhet som bassamfundet bedriver är genuin och huruvida samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten bedöms enligt förslaget i sin helhet på grundval av konstaterbara objektiva kännetecknen för ekonomisk verksamhet, varvid särskild uppmärksamhet fästs vid branschens särdrag och verksamhetens art. Syftet med bedömningen av omständigheterna är att utreda huruvida etableringen av samfundet i hemviststaten är ett rent konstlat upplägg på det sätt som EG-domstolen avser.

Huruvida ett företag som etablerat sig i en annan medlemsstat även i sin hemviststat har för den ekonomiska verksamheten nödvändiga lokaler till sitt förfogande är en omständighet som kan kontrolleras av utomstående. Lokalerna kan utgöras av t.ex. ett kontor, en butik, fabrik eller annan byggnad eller en del av en byggnad som bassamfundet använder och besitter för sin verksamhet. Exempelvis ett s.k. skrivbordsbolag, som inte har annat än en postbox i den stat där det är beläget, uppfyller inte de kriterier som ställs på genuin etablering. Det är arten av bassamfundets verksamhet som avgör de krav som ställs på lokalernas tillräcklighet.

Ett företag som är genuint etablerat ska i den stat där det är beläget ha nödvändig och yrkeskunnig personal som även de facto ansvarar för företagets verksamhet. Personalen måste ha tillräckliga befogenheter att fatta beslut om företagets dagliga verksamhet. Även huruvida personalen är tillräcklig med tanke på verksamheten bedöms utifrån verksamhetens art och bransch. Det är dock alltid den bedrivna verksamheten som definierar de

kännetecken som man vid verksamheten i fråga förutsätter av genuin ekonomisk verksamhet.

Om undersökningen av dessa omständigheter leder till slutsatsen att ett utländskt bassamfund fiktivt etablerat sig i den stat där det är beläget, utan att verkligen bedriva ekonomisk verksamhet där, måste bildandet av samfundet anses vara ett rent konstlat upplägg. För att uppfylla villkoren i paragrafens 2 mom., ska det utländska samfundet alltså bedriva självständig verksamhet i den stat där det är beläget och inte i verkligheten enbart fungera t.ex. som täckmantel för den verksamhet som bedrivs i moderbolagets hemviststat.

Det skulle strida mot lagens syfte att anta att ett samfund har större lokaler och mer personal eller utrustning än vad den behöver för att bedriva effektiv verksamhet. Exempelvis ett finansbolag inom koncernen, vars verksamhetsidé enbart går ut på att centraliserat erbjuda andra bolag inom koncernen lån, kan uppfylla lagens krav även om skötseln av koncernens lån inte kräver arbete på heltid. Förutsättningen för detta är emellertid att bolaget har lokaler med utrustning och tillräckligt kompetent personal för att sköta bolagets verksamhet på bolagets hemort. En effektiv verksamhet kan också förutsätta att vissa uppgifter externaliseras. Viktigt är emellertid att beslut om bolagets verksamhet fattas på bolagets hemort.

Holdingbolag bildas ofta av företagsekonomiska orsaker. Syftet med bassamfundslagen är således inte att kategoriskt klassificera holdingbolag som bassamfund. Utmärkande för holdingbolag är verksamhet i mycket liten skala, t.ex. innehav av och handel med aktier. Kommissionen har i sitt meddelande KOM(2007) 785 slutlig kostaterat att det inte är helt säkert, hur verksamhetens objektiva kriterier bör värderas gällande koncerninterna finansiella bolag och holdingbolag. Kommissionen konstaterar ytterligare att verksamheten av dessa bolag i allmänhet inte kräver en betydande fysisk närvaro.

Enligt 4 § i bassamfundslagen är en delägar skattskyldig för ett utländskt samfunds inkomst om delägaren äger minst tio procent av samfundets kapital. Det är alltså möjligt att en person beskattas för sin andel i ett ut-

ländskt samfunds inkomst även om ägarandelen inte ger personen bestämmande inflytande över bolagets beslut och möjlighet att bestämma över bolagets verksamhet. I artikel 56 i EG-fördraget finns bestämmelser om fri rörlighet för kapital. Inom ramen för dessa bestämmelser ska alla restriktioner för kapitalrörelser och betalningar mellan medlemsstater samt mellan medlemsstater och tredje land vara förbjudna.

Europeiska gemenskapernas domstol har senast i sitt beslut av den 10 maj 2007 i mål C-492/04 (Lasertec) avgjort att ett innehav på 25 procent i ett bolag i allmänhet ger möjlighet att utöva ett bestämmande inflytande över bolagets beslut och att bestämma över dess verksamhet. Även om ett innehav på under 25 procent i ett bolag i enskilda fall kan ge möjlighet att utöva ett bestämmande inflytande över bolagets beslut, kunde bibehållandet av den nuvarande nedre gränsen på 10 procent leda till att bassamfundslagen tillämpas också i sådana situationer då den skattskyldige inte använder sin etableringsrätt, utan bara investerar i ett utländskt samfund i form av en passiv investering. En aktie- eller andelsägare vars innehav i ett bolag inte är tillräckligt för att ge bestämmande inflytande över bolagets beslut eller för att bestämma över bolagets verksamhet, ska inte ställas till svars för konsekvenserna av beslut som gäller bolagets etablering och verksamhet.

Eftersom bassamfundslagens primära konsekvens är att det blir mindre attraktivt för en i Finland allmänt skattskyldig att etablera sig i ett annat land, hänför sig lagens konsekvenser huvudsakligen till etableringsfriheten. För att trygga att lagen inte i alltför hög grad begränsar möjligheterna att investera kapital i samfund, föreslås att den undre gränsen för en enskild skattskyldigs ägar- och avkastningsandel höjs från nuvarande 10 procent till 25 procent.

Det föreslås att till lagens 4 § fogas ett nytt 3 mom. enligt vilket den andel som betraktas som den skattskyldiges skattepliktiga inkomst räknas som inkomst från den förvärvskälla som bassamfundets aktier tillhör. Bassamfundets inkomst räknas på bassamfundsnivå med iakttagande i tillämpliga delar av bestämmelserna i antingen lagen om beskattning av inkomst av näringsverksamhet

(360/1968), inkomstskattelagen (1535/1992) eller inkomstskattelagen för gårdsbruk (543/1967), beroende på vilken förvärvskälla bassamfundets aktier tillhör med tanke på den i Finland allmänt skattskyldige ägaren. Den skattskyldiges andel av inkomsten är enligt de allmänna principerna inkomst från den förvärvskälla som aktierna hör till. Exempelvis en andel i ett bassamfunds inkomst räknas därför som inkomst av näringsverksamhet för den skattskyldige då aktierna hör till näringsverksamhetens förvärvskälla. Inkomstslaget för den skattepliktiga inkomsten bestäms utifrån inkomstens ursprungliga karaktär. På så sätt kan bassamfund inte utnyttjas för att t.ex. omvandla förvärvsinkomst till kapitalinkomst, utan inkomstens karaktär bestäms utifrån inkomstens ursprung. Bestämelsen motsvarar det rådande rättsläget, men avlägsnar osäkerheten i fråga om rättsläget. Samtidigt förenhetligas beskattningsförfarandet. Högsta förvaltningsdomstolen har i sitt beslut tagit ställning till tolkningen av lagens nuvarande ordalydelse i fråga om dödsbon (HFD 2007/197). Trots beslutet är tolkningen av bestämmelsen förknippad med osäkerhetsfaktorer som denna proposition ska avhjälpa.

Enligt lagens 5 § får en delägars andel av ett utländskt samfunds förlust dras av från delägens beskattningsbara andel av inkomsten för samma samfund under de fem skatteår som följer efter förluståret alltefter som inkomst uppkommer. Enligt bestämmelserna om förlustutjämning i inkomstskattelagen (1535/1992) kan ett inhemskt samfunds förlust dras av från inkomsten av verksamheten under de tio följande skatteåren i den mån inkomst uppkommer. För att förhindra att utländska bassamfund i detta avseende försätts i en ogynnsammare ställning än inhemska samfund, föreslås att rätten för bassamfund att dra av förluster ska förlängas från nuvarande fem år till tio år.

För undvikande av dubbelbeskattning har det för delägare i utländska bassamfund föreskrivits rätt att dra av den skatt som bassamfundet betalar mot den egna skatten. Om ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning har ingåtts mellan Finland och det utländska samfundets hemviststat, avräknas de skatter som enligt avtalet skulle avräknas till förmån

för den skattskyldige om denne hade betalat dem. Det belopp som avräknas får inte överstiga beloppet av de skatter som de facto betalas för samma inkomst. I lagen finns emellertid inga bestämmelser om huruvida skatter som betalats av ett utländskt bassamfund kan räknas av under senare år om de skatter som det utländska bassamfundet betalat inte helt kan avräknas under ett år i Finland t.ex. på grund av att delägarsamfundet är förlustbringande. Högsta förvaltningsdomstolen har ansett (HFD 2003/3127) att eftersom det i bassamfundslagstiftningen inte anges någon tidsmässig begränsning för avräkningen av skatten, är det möjligt att räkna av skatten även följande år. Trots avgörandet är bestämmelsen fortfarande oklar i fråga om den tidsmässiga dimensionen av rätten till avräkning. Enligt 5 § i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning (1552/1995) kan oanvänd avräkning av utländsk skatt på den skattskyldiges yrkande räknas av från de skatter som det därpå följande skatteåret påförs på sådan inkomst från samma stat som ska hänföras till samma förvärvskälla och inkomstslag. Det är motiverat att bassamfundslagets bestämmelser om avräkning av utländsk skatt till denna del motsvarar bestämmelserna i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning.

I syfte att förenhetliga beskattningspraxis föreslås att 6 § 1 mom. i lagen ändras så att sådana skatter som betalats av ett utländskt bassamfund och som inte i Finland kan avräknas i sin helhet, på den skattskyldiges yrkande kan räknas av skatten på från den inkomst som enligt 4 § beskattas för det följande skatteåret efter förluståret. Vid avdrag av oanvänd avräkning av skatt tillämpas i tillämpliga delar bestämmelserna i 5 § i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning (1552/1995). Förfarandet förenhetligar den avräkningstid som gäller skatter som betalats av bassamfund med den allmänna avräkningstiden för utländska skatter. Den avräkning som medges får inte överskrida beloppet av den skatt som i Finland ska betalas på samma inkomst. På beloppet av den avräkning som medges tillämpas också i tillämpliga delar bestämmelserna i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning.

Enligt lagens 7 § ska delägare i bassamfund till sin skattedeklaration foga alla uppgifter och dokument som behövs med tanke på tillämpningen av bassamfundslagen. Med tanke på verkställandet av beskattningen är det viktigt att samfund utöver bestämmelserna på lagnivå kan ges närmare föreskrifter för uppfyllande av deklarationsskyldigheten. Enligt 7 § i bassamfundslagen ska den skattskyldige i sin skattedeklaration uppge och till denna foga uppgifter och utredningar om det utländska bassamfundet, enligt vad finansministeriet föreskriver. Det beslut om deklarationsskyldighet och anteckningar (1276/2007) som Skattestyrelsen meddelat med stöd av lagen om beskattningsförfarande (1558/1995) innehåller också föreskrifter om utländska bassamfund. Eftersom beskattningsförfarandet hänger nära samman med den praktiska verksamheten och eftersom Skattestyrelsen i och med omstruktureringen av skatteförvaltningen inte längre är en separat myndighet, föreslås att närmare föreskrifter om deklarationsskyldigheten i fortsättningen endast får meddelas av Skatteförvaltningen.

2 Propositionens konsekvenser

Det primära syftet med bassamfundslagstiftningen är att på förhand inverka på de skattskyldigas handlande och på så sätt

minska användningen av utländska bassamfund i syfte att undvika skatt. De ekonomiska konsekvenserna är svåra att bedöma med beaktande av lagstiftningens karaktär och innehåll. Propositionen har inte några betydande administrativa konsekvenser.

3 Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts vid finansministeriet. Utlåtande om propositionen har begärts av Skattestyrelsen, Koncernskattecentralen, Finlands näringsliv rf, Finanssialan Keskusliitto - Finansbranschens Centralförbund ry, Centralhandelskammaren, Suomen Veroasiantuntijat ry, Företagarna i Finland rf, Ekonomistyringsförbundet i Finland rf, professor Marjaana Helminen och professor Seppo Penttilä. Synpunkter som framförts i utlåtandena har beaktats vid lagberedningen.

4 Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 januari 2009. Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2009. På fasta driftställen som existerade den 31 december 2007, tillämpas lagens 2 § 2 mom. emellertid från och med den 1 januari 2015.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen av den 16 december 1994 om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) 2 § 2 och 4 mom., 4 § 1 mom., 5 §, 6 § 1 och 3 mom. samt 7 §,

av dem 2 § 2 och 4 mom. samt 4 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1091/1998 och 7 § sådan den lyder i lag 1572/1995, samt

fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1091/1998, ett nytt 2 mom., varvid de ändrade 2 och 4 mom. blir 3 och 5 mom. samt det nuvarande 3 mom. blir 4 mom. samt till 4 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1091/1998, ett nytt 3 mom. som följer:

2 §

Utländskt bassamfund

Med ett utländskt bassamfund jämställs ett utländskt samfunds fasta driftställe i utlandet, som, om det vore ett självständigt samfund, skulle uppfylla villkoren i denna lag. Dessutom förutsätts att det fasta driftstället är beläget i en annan stat än det utländska samfundet och att den inkomst som hänför sig till driftstället inte har beskattats i samfundets hemviststat.

Som utländskt bassamfund betraktas dock inte

1) ett samfund vars inkomst enligt utredning huvudsakligen har influtit av industriell produktionsverksamhet, därmed jämförbar annan produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som samfundet bedrivit i hemviststaten eller av sådan försäljnings- eller marknadsföringsverksamhet som bedrivits där och som omedelbart tjänar ett samfund som bedriver industriell produktionsverksamhet, annan därmed jämförbar produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som huvudsakligen riktar sig till samfundets hemviststats område eller från betalningar erlagda av ett sådant samfund, inom en koncern som avses i 8 kap. 12 § i aktiebolagslagen (624/2006), vilket har hemvist i denna stat och där bedriver sådan verksamhet, eller

2) ett samfund med vars hemviststat Finland har i kraft ett avtal för att undvika dubbelbeskattning, om samfundet enligt avtalet skall anses ha hemvist i denna stat och avtalet tillämpas på inkomst som samfundet erhåller, förutsatt att samfunden i denna stat är skyldiga att på sin inkomst betala skatt, som inte i väsentlig grad avviker från den skatt som samfunden betalar för sin inkomst i Finland, och att samfundet inte har dragit nytta av lagstiftningen i denna stat om särskilda skattelättnader.

Den skatt som samfunden betalar i sin hemviststat på sin inkomst anses i den mening som avses i 3 mom. 2 punkten i väsentlig grad avvika från den skatt som samfunden betalar i Finland, om samfunden har sin hemvist utanför Europeiska unionen och enligt gällande skattelagstiftning i hemviststaten är skyldiga att där till staten eller en del av den på sin inkomst betala skatt vars faktiska sammanlagda belopp i genomsnitt är lägre än 3/4 av beloppet på den skatt som samfunden faktiskt betalar i Finland för sin inkomst. Genom förordning av finansministeriet utfärdas bestämmelser om de skatteavtalsstater där skatten anses avvika i väsentlig grad från den skatt som samfunden betalar i Finland.

2 a §

Närmare bestämmelser för samfund med hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater

Denna lag tillämpas inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i 2 § 3 mom. 2 punkten, förutsatt att rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier gäller staten i fråga eller att det med staten avtalats om ett sådant informationsutbyte i skatteärenden mellan myndigheterna som tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag. Vidare förutsätts att samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och de facto bedriver ekonomisk verksamhet där.

Ett samfund anses ha etablerat sig i sin hemviststat och bedriva ekonomisk verksamhet där då samfundet med beaktande av verksamhetens art

1) i hemviststaten förfogar över sådana lokaler och sådan utrustning som behövs för verksamheten,

2) i hemviststaten förfogar över en tillräcklig personal som är behörig att självständigt bedriva samfundets affärsverksamhet, och

3) har en personal som självständigt fattar beslut om samfundets dagliga verksamhet.

4 §

Skattepliktig inkomst

Skattepliktig inkomst är den andel av ett utländskt bassamfunds inkomst som svarar mot den skattskyldiges direkta och utländska indirekta ägoandel eller mot dennes ställning som förmånstagare, om den skattskyldige ensam eller tillsammans med andra inom samma intressesfär äger minst 25 procent av samfundets kapital eller i egenskap av förmånstagare är berättigad till en andel på minst 25 procent av avkastningen av samfundets kapital. Dividend som delats ut av

vinst beaktad enligt 2 § 4 mom. betraktas inte som skattepliktig inkomst.

En andel av ett bassamfunds inkomst räknas som inkomst från den förvärvskälla till vilken bassamfundets aktier hör. Skattepliktig inkomst bibehåller också sitt ursprungliga inkomstslag vid beskattningen av delägaren.

5 §

Avdrag av förlust

En i 4 § avsedd delägars andel av ett utländskt samfunds förlust dras av från delägens enligt denna lag beskattningsbara andel av inkomsten för samma samfund under de tio skatteår som följer efter förluståret allteftersom inkomst uppkommer.

6 §

Avräkning av utländsk skatt

Från skatten på inkomst som beskattas enligt denna lag avräknas beloppet av de inkomstskatter som det utländska bassamfundet har betalt på samma inkomst till en främmande stat. Om beloppet av de skatter som det utländska bassamfundet betalat inte kan avräknas i sin helhet, kan det belopp som inte avräknats på den skattskyldiges yrkande dras av från den skatt som det följande skatteåret med stöd av denna lag betalas på inkomsten. På oanvänd avräkning tillämpas bestämmelserna i 5 § i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning (1552/1995).

En avräkning som avses i 1 och 2 mom. får inte överstiga beloppet av de skatter som i Finland ska betalas för samma inkomst. På beloppet av avräkningen tillämpas i tillämpliga delar lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning.

7 §

Deklarationsskyldighet

Den skattskyldige ska i sin skattedeklaration uppge och till denna foga uppgifter och

utredningar om det utländska bassamfundet,
så som Skatteförvaltningen föreskriver.

Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2009. På fasta driftställen, som existerade den 31 december 2007, tillämpas lagens 2 § 2 mom. emellertid från och med den 1 januari 2015.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 6 juni 2008

Republikens President

TARJA HALONEN

Finansminister *Jyrki Katainen*

Lag**om ändring av lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen av den 16 december 1994 om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994) 2 § 2 och 4 mom., 4 § 1 mom., 5 §, 6 § 1 och 3 mom. samt 7 §, av dem 2 § 2 och 4 mom. samt 4 § 1 mom. sådana de lyder i lag 1091/1998 och 7 § sådan den lyder i lag 1572/1995, samt
fogas till 2 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1091/1998, ett nytt 2 mom., varvid de ändrade 2 och 4 mom. blir 3 och 5 mom. samt det nuvarande 3 mom. blir 4 mom. samt till 4 §, sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 1091/1998, ett nytt 3 mom. som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

2 §

2 §

Utländskt bassamfund

Utländskt bassamfund

Utan hinder av 1 mom. anses dock inte som utländskt bassamfund

1) ett samfund vars inkomst enligt utredning har inlutit av industriell produktionsverksamhet, därmed jämförbar annan produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som samfundet bedrivit i hemviststaten eller av sådan försäljnings- eller marknadsföringsverksamhet som bedrivits där och som omedelbart tjänar ett samfund som bedriver industriell produktionsverksamhet, annan därmed jämförbar produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som huvudsakligen riktar sig till samfundets hemviststats område eller från betalningar erlagda av ett sådant samfund inom en och samma koncern som avses i 1 kap. 3 § lagen om aktiebolag (734/1978) vilket har hemvist i denna stat och där bedriver sådan verksamhet, eller

Med ett utländskt bassamfund jämföras ett utländskt samfunds fasta driftställe i utlandet, som, om det vore ett självständigt samfund, skulle anses uppfylla villkoren i denna lag. Dessutom förutsätts att det fasta driftstället är beläget i en annan stat än det utländska samfundet och att den inkomst som hänförs till driftstället inte har beskattats i samfundets hemviststat.

Som utländskt bassamfund betraktas dock inte

1) ett samfund vars inkomst enligt utredning huvudsakligen har inlutit av industriell produktionsverksamhet, därmed jämförbar annan produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som samfundet bedrivit i hemviststaten eller av sådan försäljnings- eller marknadsföringsverksamhet som bedrivits där och som omedelbart tjänar ett samfund som bedriver industriell produktionsverksamhet, annan därmed jämförbar produktionsverksamhet eller rederiverksamhet som huvudsakligen riktar sig till samfundets hemviststats område eller från betalningar erlagda av ett sådant samfund, inom en koncern som avses i 8 kap. 12 § i aktiebolagslagen (624/2006), vilket har hemvist i denna stat och där bedriver sådan verksamhet, eller

2) ett samfund med vars hemviststat Finland har i kraft ett avtal för att undvika dubbelbeskattning, om samfundet enligt avtalet skall anses ha hemvist i denna stat och avtalet tillämpas på inkomst som samfundet erhåller, förutsatt att samfunden i denna stat är skyldiga att på sin inkomst betala skatt, som inte i väsentlig grad avviker från den skatt som samfunden betalar för sin inkomst i Finland, och att samfundet inte har dragit nytta av lagstiftningen i denna stat om särskilda skattelättnader.

Den skatt som samfunden i sin hemviststat betalar för sin inkomst anses i den mening som avses i 2 mom. 2 punkten i väsentlig grad avvika från den skatt som samfunden betalar i Finland, om samfunden enligt gällande skattelagstiftning i denna stat är skyldiga att där till staten eller en del av den på sin inkomst betala skatt vars faktiska sammanlagda belopp i genomsnitt är avsevärt mindre än den skatt som samfunden faktiskt betalar i Finland för sin inkomst.

2) ett samfund med vars hemviststat Finland har i kraft ett avtal för att undvika dubbelbeskattning, om samfundet enligt avtalet tillämpas på inkomst som samfundet erhåller, förutsatt att samfunden i denna stat är skyldiga att på sin inkomst betala skatt, som inte i väsentlig grad avviker från den skatt som samfunden betalar för sin inkomst i Finland, och att samfundet inte har dragit nytta av lagstiftningen i denna stat om särskilda skattelättnader.

Den skatt som samfunden betalar i sin hemviststat på sin inkomst anses i den mening som avses i 3 mom. 2 punkten i väsentlig grad avvika från den skatt som samfunden betalar i Finland, om samfunden *har sin hemvist utanför Europeiska unionen och enligt gällande skattelagstiftning i hemviststaten* är skyldiga att där till staten eller en del av den på sin inkomst betala skatt vars faktiska sammanlagda belopp i genomsnitt är *lägre än 3/4 av beloppet på* den skatt som samfunden faktiskt betalar i Finland för sin inkomst. *Genom förordning av finansministeriet utfärdas bestämmelser om de skatteavtalsstater där skatten anses avvika i väsentlig grad från den skatt som samfunden betalar i Finland.*

2 a §

Närmare bestämmelser för samfund med hemvist inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i skatteavtalsstater

Denna lag tillämpas inte på utländska samfund med hemvist i en stat inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet eller i en stat som avses i 2 § 3 mom. 2 punkten, förutsatt att rådets direktiv 77/799/EEG om ömsesidigt bistånd mellan medlemsstaternas behöriga myndigheter i fråga om direkt beskattning och skatter på försäkringspremier gäller staten i fråga eller att det med staten avtalats om ett sådant informationsutbyte i skatteärenden mellan myndigheterna som tillsammans med de avtalsslutande staternas interna lagstiftning möjliggör ett tillräckligt informationsutbyte för tillämpningen av denna lag.

Vidare förutsätts att samfundet faktiskt har etablerat sig i hemviststaten och de facto bedriver ekonomisk verksamhet där.

Ett samfund anses ha etablerat sig i sin hemviststat och bedriva ekonomisk verksamhet där då samfundet med beaktande av verksamhetens art

1) i hemviststaten förfogar över sådana lokaler och sådan utrustning som behövs för verksamheten,

2) i hemviststaten förfogar över en tillräcklig personal som är behörig att självständigt bedriva samfundets affärsverksamhet, och

3) har en personal som självständigt fattar beslut om samfundets dagliga verksamhet.

4 §

Skattepliktig inkomst

Skattepliktig inkomst är den andel av ett utländskt bassamfunds inkomst som svarar mot den skattskyldiges direkta och utländska indirekta ägoandel eller mot dennes ställning som förmånstagare, om den skattskyldige ensam eller tillsammans med andra inom samma intressesfär äger minst 10 procent av samfundets kapital eller i egenskap av förmånstagare är berättigad till en andel på minst 10 procent av avkastningen av samfundets kapital. Dividend som delats ut av vinst beaktad enligt 2 § 3 mom. betraktas inte som skattepliktig inkomst.

4 §

Skattepliktig inkomst

Skattepliktig inkomst är den andel av ett utländskt bassamfunds inkomst som svarar mot den skattskyldiges direkta och utländska indirekta ägoandel eller mot dennes ställning som förmånstagare, om den skattskyldige ensam eller tillsammans med andra inom samma intressesfär äger minst 25 procent av samfundets kapital eller i egenskap av förmånstagare är berättigad till en andel på minst 25 procent av avkastningen av samfundets kapital. Dividend som delats ut av vinst beaktad enligt 2 § 4 mom. betraktas inte som skattepliktig inkomst.

En andel av ett bassamfunds inkomst räknas som inkomst från den förvärvskälla till vilken bassamfundets aktier hör. Skattepliktig inkomst bibehåller också sitt ursprungliga inkomstslag vid beskattningen av delägaren.

5 §

Avdrag av förlust

En i 4 § avsedd delägars andel av ett utländskt samfunds förlust dras av från delägens enligt denna lag beskattningsbara andel av inkomsten för samma samfund under de fem skatteår som följer efter förluståret allteftersom inkomst uppkommer.

5 §

Avdrag av förlust

En i 4 § avsedd delägars andel av ett utländskt samfunds förlust dras av från delägens enligt denna lag beskattningsbara andel av inkomsten för samma samfund under de tio skatteår som följer efter förluståret allteftersom inkomst uppkommer.

6 §

Avräkning av utländsk skatt

Från skatten på inkomst som beskattas enligt denna lag avräknas beloppet av de *statliga* inkomstskatter som det utländska bassamfundet har betalt på samma inkomst.

En avräkning som avses i 1 och 2 mom. får inte överstiga beloppet av de skatter som i Finland skall betalas för samma inkomst.

7 §

Deklarations skyldighet

Den skattskyldige skall i sin skattedeklaration uppge och till denna foga uppgifter och utredningar om det utländska bassamfundet, enligt vad finansministeriet föreskriver.

6 §

Avräkning av utländsk skatt

Från skatten på inkomst som beskattas enligt denna lag avräknas beloppet av de inkomstskatter som det utländska bassamfundet har betalt på samma inkomst *till en främmande stat. Om beloppet av de skatter som det utländska bassamfundet betalat inte kan avräknas i sin helhet, kan det belopp som inte avräknats på den skattskyldiges yrkande dras av från den skatt som det följande skatteåret med stöd av denna lag inkomsten. På oanvänd avräkning tillämpas bestämmelserna i 5 § i lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning (1552/1995).*

En avräkning som avses i 1 och 2 mom. får inte överstiga beloppet av de skatter som i Finland ska betalas för samma inkomst. *På beloppet av avräkningen tillämpas i tillämpliga delar lagen om undanröjande av internationell dubbelbeskattning.*

7 §

Deklarations skyldighet

Den skattskyldige ska i sin skattedeklaration uppge och till denna foga uppgifter och utredningar om det utländska bassamfundet, så som *Skatteförvaltningen* föreskriver.

Denna lag träder i kraft den 20 . Lagen tillämpas första gången vid beskattningen för 2009 . På fasta driftställen, som existerade den 31 december 2007, tillämpas lagens 2 § 2 mom. emellertid från och med den 1 januari 2015.

Statsrådets förordning

om de stater som avses i 2 § 5 mom. i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund

På föredragning av finansministern föreskrivs med stöd av 2 § 5 mom. i lagen av den 16 december 1994 om beskattning av delägare i utländska bassamfund (1217/1994), sådant det lyder i lag xxx/2008:

1 §
De stater som avses i 2 § 5 mom. i lagen om beskattning av delägare i utländska bassamfund är:

Förenade arabemiraten, Barbados, Bosnien och Hercegovina, Georgien, Makedonien, Malaysia, Montenegro, Serbien, Singapore, Schweiz och Uzbekistan.

2 §
Denna förordning träder i kraft den 20 .
Denna förordning tillämpas första gången vid beskattningen för år 20 .
